

РЕШЕНИЕ

№ 11307

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 04.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5275** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Г. Х. Д. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. Б., съдебен адрес-гр. С., ул. "Х. К. № 7, ет. 3, ап. 7, тел. [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24 -4332-002160/ 22. 04. 2024г. , издадена от М. Ц. М. – полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2 б. "А" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно спиране от движение на собствения му лек автомобил – „Ф. П.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , до отстраняване на неизправността.

С жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Твърди се, че от текста на оспорената заповед не е ясно по отношение на кое превозно средство се налага принудителната административна мярка, тъй като в диспозитива то не е индивидуализирано. Твърди се, че жалбоподателят преди издаване на ЗППАМ е отстранил незабавно след нарушението неизправността и че е нарушен принципът за съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 2 от АПК. Иска се съдът да постанови решение, с което да се отмени процесната заповед.

В съдебно заседание се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Иска се съдът да постанови решение, с което да се отмени процесната заповед. Заявява се претенция за присъждане на разноски.

Ответникът - редовно призван, не се явява и не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед приема за установени следните обстоятелства по делото:

Според приложения Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1250555 от 13.04. 2024г. на същата дата жалбоподателят е управлявал личния си лек автомобил „ Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като моторното превозно средство е било технически неизправно – не свети преден десен фар. В АУАН неизправността е квалифицирана като незначителна в смисъла на § 6, т. 71 ДР на ЗДвП.

Прието е, че деянието осъществено от жалбоподателя, съставлява нарушение на правилото по чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, съгласно което движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни.

Процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24 -4332-002160 от 22. 04. 2024г.е издадена въз основа на тези данни по АУАН, като на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. "а" от ЗДвП – временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на неизправността, която неизправност, според АО, е значителна в смисъла на § 6, т. 72 ДР на ЗДвП.

По делото са приобщени като писмени доказателства документите от административната преписка и приложения с жалбата.

Разпитан е по делото свидетелят Г. В., който посочи, че непосредствено след нарушението е сменена изгорялата крушка на предния десен фар на процесното МПС и след това фарът светел, като няма основания да не се възприемат тези свидетелски показания.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК – адресат на оспорения акт, с който се засягат негови права. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая, със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата. Във връзка с тази заповед е издадена Заповед № 513 з- 6400/07. 07.2023г. за оправомощаване на длъжностни лица от СДВР да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, т. 6 от

ЗДвП. Приложена е и заповед от 28.11.2019г., съгласно която издателят на ЗППАМ заема посочената в оспорения акт длъжност. Съдът приема, че процесната ЗППАМ е издадена от компетентен орган в изискуемата форма и е валиден ИАА, който обаче е незаконосъобразен, предвид следното:

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания –те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото. С оглед на това, от момента в който не съществува вероятност материалното правило за поведение да бъде нарушено или от който противоправното поведение е преустановено, действието на мярката не е фактически основано и от този момент нататък, прилагането на принуда, ще е в нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 ,ал.2 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Не само административният акт, но и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, което означава, че когато тази цел е реално осъществена, то изпълнението следва да бъде преустановено.

Процесната принудителна административна мярка е наложена на основание чл. 171, т. 2, б "а" от ЗДвП, според която разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно спиране от движение на пътно превозно средство: до отстраняване на неизправността, когато пътното превозно средство е технически неизправно, включително и когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми или конструкцията му е изменена без съответното разрешение. Временното спиране на ППС по чл. 171, т. 2, б. "а" от ЗДвП е принудителна административна мярка по своя характер и се изразява в административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени

отношения, която се прилага с преустановителна и превантивна цел под прекратително условие - "до отстраняване на неизправността".

Съгласно чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни.

От значение за разрешаването на настоящия правен спор е обстоятелството, че непосредствено след установяване на извършеното административно нарушение и преди процесната принудителна административна мярка, жалбоподателят е отстранил техническата неизправност на автомобила. С оглед естеството на техническата повреда – изгоряла крушка, няма причина да не се приеме, че неизправността не е била отстранена своевременно.

В случая административното нарушение, поради което е приложена административната принуда е преустановено окончателно, като са отстранени и всички предпоставки, такова да бъде извършено.

Поради това действието на процесната принудителна административна мярка се явява фактически необосновано и несъразмерно, което обуславя отмяната ѝ.

При този изход на делото жалбоподателят има право на направените по делото разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие/л.18/ за платен в брой адвокатски хонорар в размер на 1000 лв., както и на 10 лв. за платена държавна такса, всичко 1010 лева.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 81-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Х. Д. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Б., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24 -4332-002160/ 22. 04. 2024г., издадена от М. Ц. М. – полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“- СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2 б. "А" от ЗДвП е наложена ПАМ –временно спиране от движение на лек автомобил – „Ф. П.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , до отстраняване на неизправността.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Г. Х. Д. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер от 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща разноски в производството.

Решението не подлежи на обжалване съгл. чл.172, ал.5 ЗДвП.

Съдия: